

Uchwała Nr 9/2005/IV

Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej z dnia 7 września 2005 r.

w sprawie zawarcia ugody sądowej z Warszawską Izbą Lekarsko- Weterynaryjną

W nawiązaniu do stanowiska Krajowej Rady Lekarsko-weterynaryjnej z dnia 4 lipca 2005 r. dot. zawarcia ugody sądowej w sprawie o zapłatę składek członkowskich przez Warszawską Izbę lekarsko-Weterynaryjną, po rozważeniu propozycji treści tej ugody zgłoszonych przez pełnomocnika Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej adw. Andrzeja Rajperta w skierowanym do Krajowej Rady Lekarsko-Weterynaryjnej piśmie z dnia 20 lipca 2005 r., kierując się dążeniem do szybkiego zakończenia tego sporu na warunkach satysfakcjonujących obie strony, na podstawie art. 64 ust. 2 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych /Dz. U.z 2002 , Nr 187, poz. 1567, zm. z 2003, Nr 208, poz. 2018 i z 2004, Nr 11 poz. 95/ uchwała się, co następuje:

§1

Upoważnia się pełnomocnika Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej do zawarcia w toczącej się przed Sądem Okręgowym w Warszawie sprawie sygn. II c 1119/03 z powództwa Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej przeciwko Warszawskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej o zapłatę kwoty 226.474,20 zł. ugody sądowej na następujących warunkach:

- 1) roszczenie główne ogranicza się do połowy i ustala się jego wysokość na 113.237,10 zł. /słownie: sto trzysta siedem tysięcy dwieście trzydzieści siedem złotych 10/100/ płatne w 12 ratach począwszy od dnia 1 października 2005 r.
- 2) raty będą płatne do ostatniego dnia każdego miesiąca,
- 3) opóźnienie w zapłacie którejkolwiek raty powoduje wymagalność całej pozostałej do zapłaty kwoty roszczenia głównego wraz z odsetkami ustawowymi liczonymi od dnia jej wymagalności,
- 4) rezygnuje się z dochodzeniem odsetek od należności głównej

- 5) strony ponoszą po połowie kwotę wpisu sądowego,
- 6) koszty pełnomocników znosi się wzajemnie.

§2

Uchwała wchodzi w życie z dniem podjęcia.

Sekretarz

Marek Maślalerek

Prezes

Tadeusz Jakubowski

UZASADNIENIE

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna w dniu 22 listopada 2002 r. podjęła uchwałę Nr 41/02/III w sprawie skierowania pozwu p-ko Warszawskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej o należność z tytułu zaległych składek członkowskich.

Po dalszej wymianie korespondencji pomiędzy Krajową Radą Lekarsko-Weterynaryjną a Warszawską Radą Lekarsko-Weterynaryjną w sprawie rozliczeń składek członkowskich, Krajowa Izba Lekarsko-Weterynaryjna skierowała w dniu 7 maja 2003 r. do Sądu Okręgowego w Warszawie pozew p-ko Warszawskiej Izbie Lekarsko-Weterynaryjnej o zapłatę kwoty 207.755,- zł z odsetkami, kosztów procesu i kosztów zastępstwa sądowego. W toku procesu wysokość roszczenia głównego podniesiona została do kwoty 226.474,20 zł.

Roszczenie to składa się z salda zadłużenia Warszawskiej Izby wobec Krajowej Izby wg stanu na dzień 30.04.2000 r. w kwocie 118.214,60 zł i różnicy w wysokości odpisu ze składek przekazywanych przez Warszawską Izbę Krajowej Izbie w okresie maja 2000 r. – grudnia 2002 r. w kwocie 108.259,60.

Roszczenie to Krajowa Izba uzasadniała następująco:

W myśl art.37 pkt 7 ustawy z dnia 21 grudnia 1990 r. o zawodzie lekarza weterynarii i izbach lekarsko-weterynaryjnych (Dz.U. z 2002 r.Nr 187, poz. 1567 z późn.zm.) Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii ustala zasady określania wysokości i podziału składki członkowskiej (art.37 pkt 7 ustawy), Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna ustala minimalną wysokość składki członkowskiej (art.39 pkt 15 ustawy), a okręgowy zjazd lekarzy weterynarii ustala wysokość członkowskiej (art.27 pkt 8 ustawy).

W wykonaniu art.39 pkt 15 ustawy Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna podjęła uchwały:

- Nr 58/99/II z dnia 10 września 1999 r. w sprawie wysokości składki członkowskiej odprowadzanej do budżetu Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w 2000 r., którą ustaliła wysokość odpisu ze składki na rzecz Krajowej Izby w kwocie 10,60 zł miesięcznie od członka izby.

- Nr 83/2000/II z dnia 9 grudnia 2000 r. w sprawie wysokości składki członkowskiej odprowadzanej do budżetu Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej w 2001 r. którą

ustaliła wysokość odpisu ze składki na rzecz Krajowej Izby w kwocie 12,- zł miesięcznie od członka izby.

W 2001 r. Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna nie podjęła uchwały w sprawie wysokości składki członkowskiej, którą okręgowe izby obowiązane były odprowadzać do Krajowej Izby.

Zdaniem Warszawskiej Rady roszczenie o zapłatę kwoty 226.474,20 zł jest bezzasadne z przyczyn następujących:

III Krajowy Zjazd Lekarzy Weterynarii podjął w dniu 31 marca 1996 r. uchwałę Nr 7/96/III która w § 1 ust.3 stanowi „Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna, w terminie do dnia 30 czerwca określa kwotową wysokość składki odprowadzanej w następnym roku kalendarzowym do budżetu Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej, przez okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne, od każdego członka samorządu”.

Krajowa Rada Lekarsko-Weterynaryjna z naruszeniem przytoczonego wyżej przepisu wysokość odpisu ze składki członkowskiej którą powinny odprowadzać okręgowe izby lekarsko-weterynaryjne na rzecz Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej uchwaliła:

na rok 2000 – dopiero w dniu 10 września 1999 r.,

na rok 2001 – dopiero w dniu 9 grudnia 2000 r.,

a na rok 2002 r. - nie podjęła uchwały.

Zdaniem Warszawskiej Rady opóźnienie w ustaleniu wysokości odpisu ze składek członkowskich na rzecz Krajowej Izby czyni te uchwały bezskutecznymi. Wychodząc z tego założenia Warszawska Izba dokonywała w latach 1999-2002 odpisu ze składek członkowskich na rzecz Krajowej Izby w wysokości 8,20 zł tj. w kwocie ustalonej uchwałą Nr 14/97/II Krajowej Rady na rok 1998 r., podjętą w obowiązującym terminie tj. w dniu 24 czerwca 1997 r.

Po przedstawieniu stanowisk obu stron sporu sądowego zważyć należy, co następuje:

Trwający prawie 2,5 roku proces sądowy nie został dotychczas rozstrzygnięty. Należy przewidywać, że strona sporu, której racje nie zostaną uwzględnione w wyroku sądowym, wnieśnie od niego apelację, a następnie kasację.

Toczący się proces sądowy ma pod każdym względem charakter precedensowy, gdyż nigdy taki spór nie był rozstrzygany przez polski sąd. Nie można wykluczyć, że proces cywilny wyrokiem Sądu Najwyższego zostanie przekazany do rozstrzygnięcia sądowi administracyjnemu, co przedłuży postępowanie o dalsze kilka lat.

W każdym razie należy liczyć się, iż toczący się proces potrwa jeszcze przez dłuższy czas, powodując rosnące odsetki, koszty sądowe i koszty zastępstwa procesowego. Zakładając nawet wygranie procesu przez Krajową Izbę – egzekucja za kilka lat kwoty kilkuset tysięcy złotych od Warszawskiej Izby jest mało prawdopodobna, gdyż uniemożliwiłoby to normalne funkcjonowanie tej Izby.

Oceniając toczący się proces sądowy należy uwzględnić także jego krytyczny odbiór w środowisku lekarzy weterynarii oceniany jako wynik braku umiejętności rozstrzygnięcia spornych spraw wewnątrz samorządu zawodowego przez jego ustawowe organy.

Mając na uwadze powyższe uznać należy, że zawarcie ugody na warunkach określonych w niniejszej uchwale, wzajemnie uzgodnionych, jest najlepszym zakończeniem toczącego się procesu sądowego zarówno dla Krajowej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej jak i Warszawskiej Izby Lekarsko-Weterynaryjnej a także jest w interesie całego samorządu lekarzy weterynarii.